

[Ministeren for forureningsbekæmpelse.]

en naturlig produktudvikling og vanskelig-gør en modernisering af detailforhandlingen af levnedsmidler.

Også i folketinget har spørgsmålet om en revision af levnedsmiddellovgivningen ud fra tilsvarende synspunkter givet anledning til debat. Den 25. februar 1971 fremsatte socialdemokratiet således forslag til folketingsbeslutning om en ny levnedsmiddellov. Der ønskedes bl. a. klare bestemmelser om kvalitetskrav til varerne, fastsat ud fra såvel sundhedsmæssige som ernæringsmæssige hensyn. Man anførte således, at forbrugerne må have krav på, at levnedsmidlerne mærkes med oplysninger om varens sammensætning, mængde, holdbarhed og næringsværdi; ganske særligt krævede forslaget indført positivlister for tilsætningsstoffer. Der blev også peget på, at de mange forskellige bestemmelser bør koordineres og så vidt muligt samles; i bemærkningerne til forslaget henviste man til den vejledning, som kunne hentes i Sveriges arbejde med en levnedsmiddellovrevision.

Socialdemokratiets forslag nåede ikke til 2. behandling, inden folketingsåret sluttede, men efter regeringsskiftet rettede en kreds af socialdemokratiske folketingsmedlemmer en forespørgsel til økonomi- og budgetministeren med henblik på den ønskede revision af levnedsmiddellovgivningen og dens administration.

Under forespørgselsdebatten i folketinget den 28. januar 1972 afgav økonomi- og budgetministeren en redegørelse på regeringens vegne bl. a. på baggrund af det arbejde, der var udført i det af landbrugsministeren i april 1970 nedsatte udvalg vedrørende forenkling og koordinering af levnedsmiddellovgivningen. Økonomi- og budgetministeren oplyste, at regeringen ville iværksætte en revision af levnedsmiddellovgivningen, og at jeg ville fremsætte forslag om en ny generel levnedsmiddellov; under ministeriet for forureningsbekæmpelse skulle endvidere nedsættes et levnedsmiddelråd. Udgangspunktet ville i øvrigt være, at ressortfordelingen

indtil videre opretholdes, således at lovgivningen om de store grupper af animalske levnedsmidler fortsat bør høre under landbrugsministeriet og fiskeriministeriet; lovgivningen om de øvrige levnedsmidler og bestemmelser, der er fælles for alle varegrupper, skulle henhøre under ministeren for forureningsbekæmpelse. Her kan navnlig fremhæves reglerne om anvendelse af tilsætningsstoffer til alle levnedsmidler og regler om tilladelige restkoncentrationer af bekæmpelsesmidler og andre forureninger.

Med sigte på den nødvendige koordinering af arbejdet med levnedsmiddellovgivningens revision blev der nedsat et embedsmandsudvalg under administrationsdepartementet.

For at opfylde ønsket om, at der snarest muligt kunne fremsættes forslag til en ny levnedsmiddellov, nedsatte jeg en intern arbejdsgruppe under ledelse af direktøren for statens levnedsmiddelinstitut til at udarbejde et lovudkast med henblik på, at lovforslag kunne fremsættes for folketinget i folketingsåret 1972-73. Efter retningslinjerne i økonomi- og budgetministerens redegørelse under folketingsdebatten skulle lovforslaget indeholde sådanne almene principper, som skal være fælles for alle varegrupper med sigte på forbrugerbeskyttelsen i vid forstand, herunder regler om tilsætningsstoffer, forureninger, emballering af detailpakkede levnedsmidler, mærknings- og deklarationsbestemmelser, regler om forhandling af levnedsmidler i detailledet m. v. Ved udarbejdelsen af lovforslaget skulle der endvidere tages hensyn til indholdet af den tidligere omtalte svenske levnedsmiddellov, som trådte i kraft den 1. januar 1972, ligesom der skulle sikres en smidig tilpasning til reglerne inden for EF.

I denne forbindelse bør det bemærkes, at der ikke findes mere generelle fællesmarkedsregler vedrørende levnedsmidler; der er således ikke nogen almindelig EF-levnedsmiddellov. Der findes en række forordninger om markedsordninger for de forskellige fiskeri- og landbrugsprodukter, hvorigennem